

De Ongehoorde Gast

DOOR W. JACOBUS

Thomas Wragg keek nijdig naar de spelende kinderen, die al driemaal een bal langs zijn hoofd hadden laten vliegen en bijna een geranium in den bloembak op het raamkozijn hadden vermoord. Hij gromde en schudde dreigend zijn pijp tegen de kinderen, die brutaal iets terugriepen of in 't geheel geen aandacht aan hem schonken.

„Morge, brommerd,” hoorde Thomas plotseling achter zich. „Verspil je energie niet aan dreigementen; de kinderen hooren je toch niet.”

De oude Wragg groette niet terug; hij keek verstoord naar den jongen zeeman en trok nog nijdiger aan zijn kromme pijp.

„Bemoei je niet met mijn zaken, George Gale,” zei hij. „Ga asjeblijft heen en erger me niet. Je weet dat ik je niet kan uitstaan; je bent een onbeschaamde vlegel. En leun niet tegen den muur van mijn huis; dat wil ik niet hebben.”

George Gale lachte hem innemend toe.

„Ik denk, dat je haverhout vanmorgen niet lekker was, Wragg. Foei, wat 'n humeur. Moet je zóó je nichtje ontvangen? Ze komt toch vandaag, niet?”

Thomas Wragg antwoordde niet.

„Is het een aardig meisje, Wragg?” ging Gale verder. „Ik hoop, dat ze niet op jou lijkt, op je karakter bedoel ik. Ik hou niet van brommerige meisjes.”

„Als ik tien jaar jonger was, zou ik je een pak slaag geven,” gromde Thomas. „En bemoei je niet met mijn nicht asjeblijft.”

„Ik interesseer me voor haar,” antwoordde Gale. „Daarom ben ik hier, want ik geloof dat zij er gauw zal zijn.”

Een wankel rijtuigje, dat bijna bezweek onder den last van een geweldigen koffer, kwam in de richting van Wragg's huisje gerold, getrokken door een mager paardje. Achter den koffer kwam het gezicht van een meisje te voorschijn, daarna een hand, die naar Thomas Wragg wuifde. Thomas wuifde onhandig terug; hij keek grimmig naar Gale, maar deze glimlachte vriendelijk terug en bleef rustig toekijken naar de begroeting tusschen den ouden Wragg en het meisje, dat haar oom op beide wangen kuste. Gale grinnikte er zachtjes om en Wragg werd paars van verlegenheid en woede. Intusschen bekeek hij heimelijk het meisje met meer dan middelmatige belangstelling en zon nu reeds op middelen om met haar in contact te komen. Toen de koetsier tobde om den koffer van den bok te sleepen, duwde hij het mannetje opzij: „Laat mij dat doen, Joe,” zei hij; „dat werk is te zwaar voor jou.”

Met een zwaai trok hij den koffer op zijn schouders en volgde het tweetal in Wragg's huisje.

„Hierheen,” riep Thomas boven aan de trap, doch toen hij zag wie de drager was, vervolgde hij woedend: „Onbeschaamde kerel, m'n huis uit! Zet neer dien koffer. Verdwijnt!”

George keerde zich tot het meisje, waarbij hij zorgde dat de koffer onzacht tegen Wragg's hoofd botste, en vroeg onderdanig:

„In welke kamer, juffrouw?”

„In deze, asjeblijft,” wees het meisje.

„Hartelijk bedankt voor uw hulp.”

„'t Was me een groote eer,” antwoordde George naar waarheid. Alle berichten over Wragg's nichtje, die vóór haar komst door het dorp waren gegaan, bleken verre van overdreven. George wenschte, dat er honderd koffers waren, om een uur langer in haar nabijheid te blijven.

Hij ging peinzend naar huis; voor het eerst van zijn leven had hij spijt, dat Thomas Wragg zijn vriend niet was. Hij deed de volgende dagen alle moeite om de verhouding te verbeteren, slenterde soms twintig keer per dag voorbij het huisje en verwonderde er zich nog over, toen het heele dorp wist, dat hij doodelijk verliefd was op het nichtje. Joe Harris, zijn beste vriend, vertelde 't hem.

„Hoe weten jullie dat?” vroeg hij in blanke onschuld. „Maar 't is waar. Wat 'n meisje is dat, Joe!”

„Er zijn massa's aardige meisjes,” meende Joe.

„Geen meisjes zooals zij. Ik gaf het halve dorp, als 't mijn eigendom was, om vrienden te worden met haar. Maar die koppige Wragg wil niet vergeten, dat hij en mijn vader vroeger mededingers waren naar het dorps-biljart-kampioenschap. Hij doet grimmig en nijdig zoo gauw hij me ziet. Wist ik maar, hoe zij over me denkt.”

„Vraag het haar,” adviseerde Joe.

„Durf ik niet,” zuchtte George. „Ik moet haar eerst iets beter kennen.”

Joe meende tenslotte een goed middel gevonden te hebben.

„Zij is lang verpleegster in een hospitaal geweest,” zei hij; „als je nu je arm brak of zoo iets, zou zij je hoogstwaarschijnlijk verbinden en iederen dag vragen, hoe het met je ging.”

„Maar al m'n armen en beenen zijn gaaf en heel.”

„Je kunt toch iets breken,” antwoordde Joe een beetje ongeduldig. „Je hebt toch een fiets? Veronderstel eens dat je een ongeluk met je fiets kreeg en juist vóór haar huis een leelijken val deed?”

„Ik val nooit van m'n fiets,” zei George.

„Dan moet je 't leeren. Het is je eenige kans. We doen het morgenmiddag om half drie; dan is de ouwe Wragg niet thuis. Ik zal zorgen, dat ik er met Charley ben, om je naar binnen te dragen. Je valt van je fiets, raakt bewusteloos en als je bij je positieven komt, zie je haar bij je bed geknield, huilend en smeekend, dat je niet dood mag gaan. Hoeveel biertjes krijg ik van je als het lukt?”

George kwam tot de conclusie, dat zijn vriend gelijk had en dat er geen andere weg was, die hem dichter tot Millie kon voeren. Hij oefende zich in het van de fiets vallen en was er weldra zoo vaardig in, dat hij, toen hij naar huis reed, tegen een boom botste zonder het te willen. Het was gemakkelijker dan hij gedacht had; den vol-

genden middag, prompt half drie, maakte hij dan ook bij 't huisje van Tho-

mas Wragg 'n keurigen val. Door een foutje in de berekening kwam hij echter met zijn hoofd op de hardstenen stoep van Wragg's huisje terecht, terwijl zijn fiets zwaar gehavend werd. Toen hij, een beetje versuft door den val, wilde opstaan, schoten Joe en Charley, die zich trouw aan de afspraak hadden gehouden, haastig toe; Joe duwde hem weer op den grond en Charley hielp daarbij, hardhandiger dan noodig was.

„Ze komt,” fluisterde Joe.

Millie was werkelijk naar buiten gekomen, keek geschrokken naar den schijnbaar bewustelozen George en ging vlug weer in huis om water te halen. Toen zij terug kwam, had de ondernemende Joe het slachtoffer reeds in de gang gedragen.

„'n Leelijke val,” zei hij bezorgd. „Hij viel met zijn hoofd op de stoep. „Ziet u dien bult? Arme George. Hij is nog niet bijgekomen.”

„De dokter?” vroeg Millie.

„Moet beslist komen,” meende Charley. „Maar ik laat George liever niet alleen. Als u...”

Millie ging onmiddellijk op weg.

„Wat beteekent dat?” riep George verontwaardigd, zoodra zij verdwenen was. „Waarom hebben jullie me niet met haar alleen gelaten?”

„Tactiek,” antwoordde Charley gewichtig. „Terwijl zij den dokter haalt, brengen we jou naar bed.”

„Naar bed?”

„Natuurlijk, naar bed. Praat nu niet langer en blijf bewusteloos.”

Binnen enkele minuten had George het bed en de slaapkamer van Thomas Wragg geannexeerd. De dokter kwam en de zieke speelde zijn rol uitstekend. Maar Thomas Wragg kwam zelf ook, trillend van ergernis toen hij zag wie zijn gast was. De dokter moest nadrukkelijk verbieden dat George vervoerd werd, om te verhinderen dat de patient door den gastheer werd buitengezet. Tegen Millie zei de geneesheer, dat George alleen water mocht gebruiken en dat zijn kleeren moesten worden opgeborgen, om te voorkomen, dat hij te gauw zou opstaan.

George was meer dan verwonderd, toen hij, na een slaap van enkele uren, den ouden Thomas vriendelijk en glimlachend naast zijn bed zag.

„Gaat het beter nu? Wil je wat drinken?”

„Ik wil eten en ik wil mijn kleeren,” antwoordde George, die vreesde dat de toestand hoogst belachelijk voor hem werd en bovendien een geweldigen honger voelde.

„Eten?” herhaalde Wragg minzaam. „Heeft de dokter verboden. Ik zal iets anders voor je halen.”

George meende, toen de oude Thomas verdwenen was, stemmen buiten de kamer te hooren, de zware van Thomas en de lichte van een meisje. In de stem van Thomas lag een spottende, triomphantelijke klank, maar het meisje hoorde George zeggen: